

871 PSALMVS L. 40^p. lat. rec. 871

MISERERE MEI

DEVS. VNA CVM SYMBOLO ATHA-

nasi, Carmine Elegiaco redditus,

A.

CHRISTOPHORO HIEMARIO
LANGENALTENSE.

L. O. R.

Psal: CXVIII

Iustus es domine, et rectum tuum
iudicium

F. Gregorii Gastelii, ad Lectorem
Epigramma.

Ergo age psalmographi caste qui noscere gliscis,
Sunt de Dauidis quæ modulata Cheli.
Accipe Christophori monumenta fidelia, lector,
Quæ nostro Pallas tempore docta dedit.
Sæpeq; pellegito tu Hiemari Carmina culta,
His haurire potes commoda plura tibi.

Augustæ Vindelicorum. Anno,
M. D. LXVI.

CHRISTOPHORVS HIEMARIVS

LANGENALTENSIS.

Lectori, S.

Quem Dauid laxo psalmum rex sudit ab ore,

Ante patrem flet cum sua supra Deum

Vertere in hos Elegos uersus modo, candide Lector,

Duximus, Ostendo pignora grata meo.

Hoc igitur tenui conscriptum Carmen auena

Accipe, quod placida perlege fronte precor,

Umbri feri quamuis iuga sacra Heliconis adiui,

Nondum, nec ter tres ex Helicone Deas

Non tamen ingenuis cessabo incumbere Musis,

Dum nihil his totus maius orbis amat.

Nec piget in tenui me contriuisse laborem

Messe, datur donec grandia Scripta sequi

VENERANDO AC

DOCTO VIRO DOMINO LAVREN.

tio Ostnero Rauner Sacrifico Zemczhu,

sensi vigilantissimo, Christopho

rus Hiemarius Langenalten-

sis, S. P. D.

Et si mihi propter scholastica mea negotia, venerande domine Ostnere, quibus quotidie sum occupatus, perbreue temporis spacium sit concessum, adeo, ut haud facile alijs potius studijs operam meam impendere possim, quam ijs, quæ mea functio requirit: tamen summa animi tui beneuolentia, qua me unicè amplecti soles, mihi cum primis ansam dedit, ut penes etiam hæc quotidiana negotia aliquod luderem Carmen, tibiq; illud in pignus nostræ olim amicitiae fraternitatisq; contractæ, unâ cum fælici huius noui anni precatione, transmitterem, ne fortasse tibi esset unde me tui parumgratum parumq; memorem fuisse, iure affirmare auderes.

Itaq; cum me non lateat, te ob poëtices lectionem permultû delectari, præsertim qui poetas ipsos et amas et foues, concepi hunc quinquagesimum psalmum ex soluta in pedestrem orationem uertere, quem sanè nunc pro ingenij mei tenuitate uersum, tuoq; nomini dicatû unâ cum symbolo Athanasij offero, enixè regans, ut hoc exiguum munusculum, loco saltem strenæ, à me æquo benignoq; animo accipere uelis. Quanquam non

A ij infitior,

infirior, hunc psalmum à quibusdam uiris facile docti-
ssimis expolitori quodam stylo in ligatam orationē sa-
pius fuisse transuersum adeo, ut iam nemo alia indigeat
expositione: tamen hoc, quicquid est muneris tibi dica-
ti non contemnendi me literatiores, sed solum exercen-
di ingenii mei gratia conscriptū esse, existimares uelim,
ac deinceps tibi sic persuaderes, me hoc unico cartaceo
xenolo amicitiam nostram propter nimiam silentii diu-
ternitatem penè exoletam iterum restaurare uoluisse,
quam precor ex animo, ut quam diutissimè inter nos
maneant, Chtistus opt: Max: te nobis omnibus in
Nestorios quasi annos seruet incolumem. Au-
gusta vindelicorum, Anno à partu virgi-
neo, Milesimo Quingentesimo
Sexagesio Sexto, Calendis
Februarii.

C:
Prudens simplicitas, L.
H:

PSALMVSL

Miserere mei Deus.

ARGVMENTVM

In hoc psalmo Dauid rex, pænitentia et cordis contritione ductus, a deo, ob stuprū Bersabæ, & homicidium Vriæ mariti eius, peccatorum suorum petit remissionem: ut uidelicet eum non propter sūm meritum, et eius carnales affectus, quibus indulsit, punire sed potius secundum magnam misericordiam sui misereri dignetur. Deinde etiam orat, ut spiritum sanctum vitæ ducem ei largiri uelit, quo alios quoq; peccatores ad pietatem & ueram pænitentiam suo exemplo intruere possit.

O DEVS omnipotens rutili fabricator olympi,
Qui regis hæc quicquid machina tāta tenet,
Cuius perpetuos clementia durat in annos,
Et miserum nulla clade perire finit.
Respice me placido, tua ceu miseratio vultu,
Postulat, et totus commiserere mei.
Dele, inquam, scelerum siquid contraximus unquam,
Et peccatorum me sine labe rege.
Immō mens uitiiis quando est maculata prophani s,
Mi deus, ablue eam quæso salutis aqua.
Namq; mei sceleris sum conscius ipse peracti,
Ante quod est oculos nocte dieq; meos.
Quin tibi peccaui soli, et mala plurima struxi, feci
Te coram, nullo quæ latuere die,

Cur

Cur tua sum toties offendere numina passus
Cur grauis ira mihi non metuenda fuit?
Nempe quod in uerbis modo iustificeris opimis,
Quæ prius est uerax lingua locuta tua,
Ac uincas pariter qui in se confidit iniquum,
Ultima quum iudex iura daturus eris.
Nam mortalis homo qui iudicat omnia sensu,
Communi, solum se putat esse probum.
Sed tu qui renes o rerum summe creator
Scrutaris nostros, cordaq; cuncta probas.
Quæso fer auxilium multum peccasse fatenti
Et me supplicij nec statue esse reum.
Ecce etenim ueni peccator matris ab aluo,
Nil nisi prima mihi crimen origo fuit.
At tu quod uerum est: et iustum semper amasti,
Iustitiæ hinc merito nobile nomen habes.
Quæ fuit ante meos sapientia condita ocellos,
Facta mihi nota est iam pietate tua.
MI DEVS hislopo rogo me dignabere dulci,
Spargere, sic fiam candidiorq; niue.
Insuper et toto mundabor corpore, cunctis,
Teducere, et à uitiis immaculatus ero.
Præterea noua latitiæ mihi perfer ad aures
Gandia, quæ durant tempora longa, meas.
Omnia sic fragilis latentur corporis ossa
Quando uigore tuo sunt reparata nouo.
Nunc oculos auerte tuos, faciemq; tremendam,
Omnibus à uitiis, sunt quia magna, meis.

Si suberunt tamen et priscae uestigia fraudis,
Qua soles extinguas cum pietate precor.
O deus immundo nocuas de corpore sordes,
Auffer, et his siquid noxius esse potest.
Fac potius crescant in me pia corda, tuusq;
Viscera rimetur spiritus ille mea
Deniq; se miserum qui confiteatur et ægrum,
Esse, procul facie quin neq; pelle tua
Spiritus auxilium nunquam mihi subtrahere sancti
Sed fruar illius perfice lætus ope.
Qua si destituar : mox præualet impius hostis,
Aduersusq; tuos surget ut arma parat.
Ergo uel in tantis peream ne cladibus ullis,
MI DEVS, adiutor fortis adesto meus.
Optataq; tu æ mihi gaudia redde salutis,
Et mea confirma pneumate membra tuo.
Sic tua sacrilegos uestigia sancta docebo,
Atq; tibi reprobis conciliatus erit.
Mi deus æternæ spes unica nostra salutis,
Quo sine non certam est qui ferat ullus opem.
Erue damnosi rogo me de faucibus orci,
Ne ferar effusi sanguinis esse reus.
Sic super astra piis te laudibus omnia tollam,
Iustitiæq; tuæ iubila grata canam.
Nunc pater omnipotens aperi mea labra, foueq;
Hymnidicum cantet quô mea lingua melos,
Nam si placaret te uictima sacra, dedissem,
Sed neq; te posito commouet ulla focus.

Quin neqꝫ sunt cordi fragrantia thura, sed omnis
Spiritus affligens se tibi gratus erit.
Quem regit elato damnosa superbia flatu,
Hunc Deus ad stygias deiicis usqꝫ lacus
Euchis at cunctos contritum pectus habentes,
Tempore quos nullo deseruisse potes.
Nunc demum miseræ benefac pater alme Sioni,
Cui non auxilium subtrahere quæso tuum.
Vt sua de integro solimorum urbs mænia ponat,
Ac tibi contingat maximus huius honor.
Pinguia iusticiæ tibi sic holocausta feruntur,
Quæ tedelectant, quæ tibi sola placent.
Tunc etiam templi gaudet turba sacrati,
Vsqꝫ tuis uitulos adposuisse focis.

FINIS.

SYMBOLVM A-

thanasii Carmine Elegiaco redditum, auctore

CHRISTOPHORO HIEMARIO

Langenaltense.

Argumentum Floriani Schuman Lipsici
de Symbolo Athanasii.

Catholicam qui uoce fidem qui mente sequuntur,

Lustrabunt nitidi sidera clara poli.

Ergo etiam Stygys nemo releuabitur vndis,

Sit nisi Sine ceræ religionis amans,

Qui cupit æternæ contingere dona salutis,

Et pia stelligeri regna subire poli.

Hunc decet imprimis ut confiteatur, ametq;

Catholicam uera religionem fidem.

Quam nisi quisq; suo constanti pectore seruat,

Is procul ad Stygias perditus ibit aquas.

Attamen ista fides quam toto corde fatemur

Catholica, in summa dicitur esse breui.

Nempe deum triade in sancta ueneremur ut vnum,

Atq; vnum triadem credimus esse deum.

Tres neq; personas pariter confundimus ipsas,

Sed substantia in his inseparata manet.

Nam pater in persona alius reperitur, et ipse

Filius, atq; alius spiritus almus erit.

B

Attamne

Attamen his una est rerum diuina potestas,
Gloria, maiestas, atq; perennis honor.
Qualis enim pater est ita erit quoq; filius eius.
Non minor his sanctus spiritus esse potest.
Ex nihilo pater omnipotens est namq; creatus,
Filius et, sanctus spiritus ipse quoq;
Qui pater immensus, cum gnato et pueumate sancto,
Et licet æternus sit, maneatq; Deus.
Non tamen æterni sunt tres; æternus at unus,
Est deus, has magni qui regit orbis opes.
Sicut non tres immensi, tres sine carentes,
Esse queant, perpes sed Deus unus erit.
Scilicet omnipotens pater atq; per omnia iustus,
Cui similis natus pneumaq; sanctus erit.
Nectamen esse duo possunt tres omnipotentes,
Vnus cuncta deus qui moderatur, erit.
Sic pater est dominus, genuit quem filius atq;
Sic dominus sanctus spiritus est, et erit.
Non sunt tres domini: sed qui regit omnia solus,
Est dominus, fasces imperiumq; tenet.
Vnamquamq; licet personam credimus esse,
Æternum dominum uiui sicumq; deum.
Non tamen ex nostra dominos tres esse licebit,
Dicere, catholica religion deos.
Vt pater est æternus: ita est à nemine factus,
Nam genitore suo, principioq; caret.
Quin non est factus neq; filius unde creatus,
A patre tum gnato sed tamen exit ouans.

Est pater ergo vnus; non tres sunt ordine patres,
Tres neq; sunt nati; natus at unus erit.
Tempore sic nullo possunt tria flamina adesse,
Spiritus est vnus; qui sine fine manet.
In triade hac nil posterius queat esse priusq;
Sic nihil aut maius, uel minus esse potest.
Nam tres personæ, sicut discrimine nullo,
Æquales sibi sunt: sic quoq; semper erunt.
Non secus omnis homo pro certo credere debet,
Catholica ostendit quam prius ipsa fides.
Nempe deum triade in sancta ueneremur ut vnum,
Inq; deo solo sit ueneranda trias.
Ergo salutiferæ qui uult ut in ordine turbæ,
Incola perpetuo tempore stare queat,
De triade ille secus sancta non credere debet,
Cedere quam docuit catholica ipsa fides.
Sed tamen hoc unum cunctis meminisse necesse est,
Quo sine, crede mihi, nemo beatus erit.
Scilicet humano Crisum de sanguine natum,
Esse, sed ex nulla seminis arte uiri.
Ergo fides nostra est, homines quæ nut rict omnes,
Quos nec in ærumnis deseruisse potest.
Vt Christum pariterq; hominem credamus IESVM,
Esse dei gnatum uiuificumq; deum.
Nam deus ante sui genitus primordia mundi,
Ex substantia, et est non aliunde, patris.
Deinde fuit casta Maria de uirgine natus,
Verus homo, nec non uerus in orbe deus.

Hinc animam sumpsit multum rationis habentem,
 Qua cum carne simul præditus ipse fuit.
 Est tamen æqualis nullo non tempore patri,
 Si deus est, et ut est, qui sine fine manet,
 Quatenus humanam sed sumpsit matris in aluo,
 Naturam, fuerit quam minor ipse pater.
 Qui? licet ipse deus uel homo sit in æthere, non sunt
 Nempe duo: Christus sed pius vnus erit.
 Is deitate sua manet incarnatus in alma,
 Corpus, at assumpta carne, perenne tenet.
 Quandoquidem in carnem nunquam conuertitur ipsa
 Perfragilem deitas, sed nisi solus homo.
 Sicut quæ compos anima est rationis, idemq;
 Ipsa caro, est unus tum quoq; uerus homo.
 Sic deus est et homo Christus sanctissimus vnus,
 Qui patre cum sancto et pneumate semper erit!
 Qui quoq; pro nobis est tristia vulnera passus,
 In cruce, qua tandem mortuus ipse fuit.
 Postmodo lethiferi plutonis regna subiuit,
 Eripieus ueteres ex Acheronte patres.
 Hinc iterum uenit tumulo reuocatus ab atro,
 Tertia cum solis lux fuit orta noui.
 Conscenditq; sacrum sublimis limen olympi,
 Quo patris ad dextram cum pietate sedet.
 Inde etiam ueniet uiuos ut iudicet omnes,
 Et quos extinxit mortis auara manus.
 Cuius in aduentu tenuit quos terra sepultos,
 Cum proprijs surgent corporibusq; suis.

Qui

Qui quoq; de facili rationem reddere debent,
Quæ prius in uita commeruisse sciunt.
Tunc traduxerunt qui uitam nempe beatam,
Heredes regni sunt sine fine dei.
Sed uitam in uitiis qui consumpsere nefandis,
His patet ad summum ianua nulla polum.
Flammifero potius sed concremantur in igne,
Quò non spes uitæ est, nulla petenda salus.
Ergo nostra fides de qua nunc diximus, hæc est,
Catholica, in summa quæ manet usq; breui.
Quam nisi quisq; suo Constanti pectore seruat,
Ibit is ad Ilygias non rediturus aquas.

FINIS.

B iij

De imagine Crucifixi Christi
pia meditatio

CR: HI:

O homo qui transis me tristibus aspice ocellis,
Atq; tuo lachrimas pectore funde pias.
Aspice crudeli laceratum vulnere corpus,
Namq; mihi tanti causa doloris eras.
Pro te sum natus, casus, sum vulnere laesus,
In cruce sum passus spicula duranecis.
Ne sis lethiferi forsan data præda Draconis,
Et sine diuina desperaris ope.
Sed potius mecum uiuas, mecumq; fruaris
Tempore perpetuo; Nectare et Ambrosia,
Solue mihi tanto dignas pro munere grates,
Nam tibi per mortem est nunc data uita meam.

FINIS.

l'as Cum . Sj tumata cor uis
Cux no mortalia s p r uis
Nangz hinc homo .
Clau dit ois homo .

Quas hinc . Sj tumata
Quas hinc . Sj tumata

